

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput I. Docet quomodo Domino maiores gratias facere, incipiente,
maiores etiam fiant labores, & quomodo se gerant in his illi, qui ad
mansionem hanc iam peruererunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

MANSIO SEXTA.

In undecim capita distributa.

C A P V T I.

DOCEST, QVOMODO DOMINO MAIORES GRATIAS FA-

URE, incipiente, maiores etiam siant labores. Quorum etiam aliquos refert, ac quomodo
se gerant in his illi qui ad hanc mansionem iam peruenere. Caput hoc utile
futurum iis qui illos interius patiuntur.

INcipiamus ergo iam, spiritus sancti fauore a diuante, de sexta mansione aliquid loqui, in qua iam anima, sponsi amore saucia, agit, atque ubi magis ad solitudinem, & ad, quidquid ipsam in hac colenda impedit, deferendum cauendumq; (prout quidem vita illius conditio ac status permittit) aspirat. Etenim prior ille conspectus adeo profundè animæ insculptus manet, vt aliud ipsa non desideret vel optet, quam rursus eodem frui posse. Etsi iam supra dixerim, nihil in isthoc orationis genere videri, quod propriè dici possit videri, ne quidem per imaginationem; nihilominus, Vismac Conspectum id voco, ob eam, quam supra posui, similitudinem. Iam quidem anima planè apud se constituit, alium sponsum non accipere vel diligere; sponsus tamen intensa illius desideria, quibus sponsalia iam iniri ipsa cupit, parum moratur: vult quippe, id adhuc intensius petat; atque ut tale bonum, quod omnium bonorum maximum est, aliquo ei labore constet. Quamvis autem omnes labores pro tam singulari lucro ac bono comparando modici sint; necesse tamen est, carissimæ, aliquod specimen ac signum præcedere, quod ipsum iam habeatur, quo illos sustinere valeat. Quam vero magnos eam, Deus bone, cum interiores, tum exteriores, labores pati oportet, donec in sextam mansionem ingrediatur! Profectò id ipsum nonnumquam apud me considero, & timeo, ne, si id antè quis intelligat, difficillime se humana nostra infirmitas ad id patiendum & tolerandum dispositura sit, quæcumque demum bona ei represententur, nisi iam forte ad septimam mansionem peruerterit; in illa enim nihil usque adeo timetur, ut impedire id animam possit, quo minus hoc ipsa pro Dei nomine & amore ferre velit. Cuius rei causa est, quod propè semper ita cum eius Maiestate unita sit, ut hinc ei robur & vires veniant.

Non abs re futurum credo, si quas hic certò tolerandas occurtere scio, penarum nonnullas hic vobis referam: fieri potest, ut animæ omnes hac via non conducantur; quamquam valde dubitem, num à terrenis

Labores
sextæ man-
sionis.

renis molestijs, siue hac, siue illa via aduenientibus, liberet finantia
lae, quæ rebus caelestibus subinde tam liquidè ac verè fruuntur. Edic-
tem propositum mihi initio nō fuerit hac de re tractare; putauit me
gulari consolationi futurum animæ illi qua ita constituta fuit, fons
audire, quid contingat & fiat animabus illis quibus ipsismodi gen-
Deus elargitur: nam verè tunc omnia perdita ei esse videntur. Pone
quo hæc veniunt, ordine illa non adferam, sed prout memorioc-
rent, & in mentem mihi venient; initium autem hic faciam à minoribus
nempe ab eorum, quibuscum afflidiæ anima tractat (etiam eorum, q-
buscum minime tractat, & quos ne toto quidem vita tempore cun-
quam recordaturos suspicabatur) obloquia, sic dicentium, quæmodo
etiam facit? quam extrema agit! quid non tentat, ut mundum decipi,
& alios, qui sine ipsis ceremonijs & nugis meliores ipsa Christianum
improbos videri faciat! Ceterum nihil est melius, quam benevol-
dum statum suum viuere conari. Hinc quos ipsa sinceros ut amicos
bebat, illam deserunt ac se subducunt; atque hi sunt, qui preceps
illam vellicant, & sugillant, & quos maximè malè habeat, animam in
se perditum ire, & tam manifestè decipi, vnde dicunt imposturas &
illusiones diabolicas id esse; euenturum huic, quod illi velisti, qui
perijt, atque adeò ipsam in causa fore, ut virtus traducatur & culper-
quin & suos fascinare ac decipere confessarios, quos & monitum
ut sibi à tali caueant, exempla quoque ijs adferunt eorum, quæ
sint ijs, qui hac via in ruinam pertracti sunt. Mille scilicet modis
cauillantur & scommatis proscindunt. Equidem quasdam noui-
summopere etiam meruebat, ut tandem non esset qui ipsius confes-
sionem vellat excipere. eo scilicet in statu res illius erant, quæ quod
sunt, non est quod diu referendis ijs immorer. Illud verò pellit
quod hæc non citò finiantur, sed sœpè ad vniuersam durent vitam
quod vñus alterum moneat, ut cum huiusmodi personis agent
ueant.

*Paucilo.
quuntur
bene de his.*

Dicetis ad hoc mihi, non deesse etiam qui de illis loquantur
Quam, ô carissimæ, pauci sunt, qui id bonum esse credant, resipisci
& comparatione eorum qui hoc execrantur! Accedit huc, quod illi
ipsum aliis nouis labor sit, & pena prioribus laboribus grauior, quæ
enim anima clarissimè videat, si quod habeat bonum, id à Deo datur
esse, nec vlla ratione suum esse (nam antè paulò & non ita pridem)
valde videbat esse pauperem, & in peccatis constitutam intolerabilis
ei tormentum est, saltem initio. Sed postea non tam ei graue id est, do-
ob quasdam rationes. Primo, quod experientia eam clare videtur
quod homines tam facile ac citò bene loquantur, quam male;

*Cur anima
obloquia nō
gurget.*

non plus vnum curat quam alterum. Secundò, quod Dominus maiorem ei lucem dederit, ad videndum nullum omnino bonum esse suum, sed id defusum ab illius Maiestate dari; hinc, tamquam si id in tertio quopiam videret, & quasi obliterata quod aliquam in eo partem habeat, ad Deum laudandum se conuerit. Tertiò, eò quod, si quas animas è gratijs quas Deus ipsi præstat, visis profecisse viderit, statim cogitat, Deum hoc medio, (quod nimurum ipsa ut bona habeatur, esto non sit) ad hoc usum esse, vt id alij in bonum cedat, indeq; ille proficiant. Quartò denique, quod, cum Dei honorem & gloriam magis spectet & pro oculis habeat, quam propriam, tentatio illa, quam sub initium ingere diabolus consuevit (quod scilicet haec laudes ad illius ruinam & perniciem tendant, quemadmodum nonnullos per easdem periisse obseruare potuit) in illa iam cesset, parumque curet quod alij homines ipsam laudent, dummodo saltem vel semel Deus, ipsa mediante, & eius occasione, laudetur; veniat deinde quidquid venire potest. Haec aliaeque id genus rationes aliquantulum mitigant magnam illam molestiam ac cruxem, quam ei istiusmodi laudes auditæ inferunt: esto penè semper aliquam inde molestiam sentiat, nisi cum eis animum parum ac non multum aduertit. Sed longè & incomparabiliter grauior illi ac molestior pena est, quod se palam & publicè, idque sine causa, bonam haberi videt, quam priora illa quæ dixi obloquia. Cumque iam eo peruenit, vt hancce molestiam magni non faciat, multo minus priora illa curat; imò ita haec audire gaudet, tamquam si suauissimam quamdam symphoniam audiret (quod certè verissimum est) animamque ea potius corroborant quam intimident aut in obloquio dejiciant; cum iam tum usu & experientia ipsa didicerit, quantum aduersitatem inde sibi boni proueniat & comedendi. Hinc sibi persuaderet, nima quo persecutores & aduersarios suos D' E V M minime offendere; sed modo quoniam Maiestatem ipsius id potius permittere, vt inde ipsa commodum deat. referat. Cumque hoc clare sentiat ac persualissimum habeat, hinc singulari quodam ac tenerissimo amore in eos fertur; quod hi magis amici sui esse, ac maius sibi lucrum adferre, quam qui bene laudabiliterque de ipsa loquuntur ac sentiunt, videantur.

Solet præterea Dominus graues quosdam morbos & infirmitates immittere. quod priori multò grauius & molestius malum est, præsterim cum dolores acres & acuti sunt; vt credam ex parte, si modo vehe- mentes sunt, nullum eis grauiorem in terra dari posse, (loquor scilicet quomodo fuis Dominus immittit.) quanticumque demum & quo velis numero hi ingruant, si modò fuerint ex ijs de quibus hic loquor. Adde enim tum interiora, tum exteriora hominis turbant, vt anima angustiata quid libi

sibi facere , aut quò se vertere velit nesciat ; & multò libentius moris
quoduis breui finiendum martyrium subire , quām s̄itos dolores mori.
Esto , cūm hi iam extremi & intensissimi sunt , tamdiu non dureat
indubie Deus plus homini non immittit , quām ferre posse , eiusq[ue] de
iestas ante omnia patientiam dare solet) sed in alijs grauibus dolorebus
ordinarijs , & diuersimodis morbis secūs se habet . Noui quādam , quem
quo prædictam à Domino gratiam accipere cœpit (plus quam quadra
ginta id iam sunt anni) in veritate dicere nequit , vnum se à doloribus
alijs patiendi occasionibus vacuum diem habuisse . Loquor de dolore
valerudinis ac morbis , vt de alijs grauibus dolorebus & afflictionibus
eius nihil interim dicam . Fuerat illa , fateor , admodum flagitiosa , hinc
præ doloribus inferni quem promerita erat , omnia illa pro nihilo nega-
tabat . Alias verò quæ Dominum tot peccatis non irritarunt , alia ipsa
conducet . Evidem semper viam dolorum ac patiendi præligerent
tem vt vel sic Iesum Christum Dominum nostrum imitarer , esto inde
inde bonum non sequeretur , cūm tamen plurima inde emolumen-
tata sint sequi .

Iam si de interioribus afflictionibus loqui velimus , illa , de quib[us]
antè egi , etiam exiguae viderentur , si quidem interiores ille ex parte
verbis possent ; verum impossibile est , has eo modo exprimere , quod
mini obueniunt . Incipiamus à tormento & cruce , quod oritur ex eo quod
quis incidat in confessarium , qui nimis quidem sit prudens , minus te-
men rerum expertus , nihil ut securum habeat , sed ad omnia timeat .
omnibus anxius mutet & dubitet , cūm quid extra ordinariū & præ-
solitum ei occurrit ; maximè si in anima cui hæc obtingunt , aliquam no-
tare imperfectionem (putat enim eos , quos huiusmodi gratijs Deu-
gnatur , Angelos esse debere ; quod sane impossibile est , quantum hoc
corpo agent .) hinc statim omnia damnat , tamquam vel à diabolo
vel melancholico humore causata . His namque ira plenus est
dus , vt tot tantaque hac diabolus via inferre homini damnationem
mirer : unde non immerito Confessarij timere , & sollicitè admolare
singula circumspicere debent . Interim misella anima , quam iterum
strangulat , & ad Confessarium tamquam ad iudicem suum abit , quam
sam etiam condemnat , non potest non grauissimum tormentum ac
afflictionem pati : quod quām graue ac pœnatum sit , solus intelligentia
quid fuerit expertus . Est hoc namque una è grauissimis , quas anima
patiuntur , afflictionibus & pœnis , præsertim si vita liberios aliquantum
fuerint , cogitare videlicet , Deum , ob priora ipsarum peccata permisit
vt à diabolo iam illudantur . Quamvis autem tum , cum hanc Deum
gratiam facit , securi sint , & credere ne queant ab alio illa spiritu induci .

*Morbos or-
dinarios cur-
Doms dñe
Iusti immi-
tar.*

*Confessarij
inexperti
minus peri-
si quād
noceant.*

Opera

N. VII

156

uino proficisci; quia tamen res hæc quām citissimè pertransit, & admissa olim peccata identidem memoria recurunt, & in se imperfectiones no-
rant (semper quippe cę sunt aliquę) statim hoc ipsas tormentum inuadit.
Quando verò Confessarius eas serenat & securas esse iubet, nonnihil
ipsum mitigatur, esto per interalla redeat, sed ubi ille sic iuuando, etiam
timorem adauget, tunc id propè intolerabile est; maximè, quando post
hoc maiores sequuntur & riditantes, adeò quidem, numquam ut Dei recor-
data esse, aut recordatura deinceps umquam videatur, & quando de il-
lius Maiestate aliquem loquente audit, perinde se habeat, ac si de ali-
quo qui adhuc procul inde abest, aliquid dici audiret.

Nihil verò sunt hæc omnia, nisi & illud præterea accedit, quod sese
non satis se Confessarijs aperire ac declarare posse, sed illos in errorem
trahere ac decipere putet: & quātumuis quoad hoc scribū reflectat, & vi-
deat, ne quidē motū primo-primum, quē nō ijs aperiat, & esto ut quieta
sit, ei-dicatur; nihil tamen inde iuuatur. Etenim intellectus ita obscura-
tus est, ut ad veritatem videntiam potens non sit, sed ad credēdum dum-
taxat, quod imaginatio ei repräsentat & oggerit tum quippe hæc ipsa Confessario
dominatur, nec non ineptiæ, quas ei diabolus repräsentare vult. Huic declarat.

enim Dominus tunc proculdubio facultatem concedit, ad eam proban-
dam, eique persuadendam, ipsam à Deo reprobata esse. Malta quippe Anxietas
sunt, à quibus tunc impugnatur, accedente tam sensibili atque intolerabi-
li spiritus angustia, ut cui ea assimilari possit, nesciam, nisi fortè damna-
torum in inferno pœnis & supplicijs: nullus enim, hac tempestate durā-
te, consolationibus admittendis est locus. Si ad Confessarium solatij ha-
bendi causa accedant, diaboli ei priùs suggestisse videntur ac suauisse, vt
ipsam magis affligat ac cruciet. Vnde Confessarius quidam cum anima
in istiusmodi tormento constituta agens; illo iam transacto, comperit
presuram illam eius periculissimam esse, eò quod ad eam tam multa
simul concurrent. Igitur eam monebat, sibi significaret, si quando in ea
versaretur, at semper in deterius ipsa inde vergebat, ut is tandem intel-
lexerit, illam sui potentem non esse. Deinde si librum aliquem, esto lin-
gua vernacula scriptum; ad legendum in manus acciperet, non magis il-
lum intelligere poterat, quām si legere prorsus non posset; eò quod in-
tellectus ad hoc tunc minimè dispositus erat, sed planè ineptus.

Ceterū, nullum aliud in hac turbulentia & malo inuenire reme- Dei auxiliū
dium est, quām Dei misericordiā exspectare, qui vel uno verbo suo, aut in ea expe-
lio certè modo fortuito accidenti, tum cùm minimè putatur, tam subi- Elandum.
tò omnem tempestatem discutit, ut ne minima quidem in anima illa nu- Serenitas
becula fuisse videatur: ita iam solis radijs vndiquaque collistratur, & anima post
plus, quām ante afflicta fuit, consolationibus iam perfunditur. Itaque, quanta,
S.M. Oper.Teresa.

velut qui periculoso quendam confitum euasit, & victoriam retulit in Dei laudes prorumpit, ut pote qui fuit qui pro ipsa pugnante victoriam retulit. Liquido enim, & velut ad oculum videt, nihil omnifc posse, & omnia arma, quibus se tueri & propugnare poterant in adversarij manu ac potestate versari videre se purat; adhac miseriam suam re intelligit, & quam ipsi parum est nobis possimus, si suam Dominum subtraxerit. Ad hoc porro intelligendum nulla penitus liberus esse esse consideratione putatur, quod per experientiam quidquid experta est, cum se penitus inceptam & ad omnia inhabilem videbit cognoscat quam nihil ipsi simus, & possimus. Nam tametsi in fama latet, cum tiae esse non desinat (cum quamdiu haec tempestas durat, Deum regis in angustia de facto offendat, nec ob villam omnino mundi huius rem velle ostendere) haec tamen ita latet abscondita, ut ne vel minimum specimen argumentum, quo Deum amare, vel alquando amasse se colligatur, nisi ipsa reprehendere videatur: etenim, si quid umquam boniega, aut quam a Majestate alias gratiam accepit, omnia ei non nisi solumntem aut phantasma, aliquod vidisse videntur; peccata vero videt, quod re commiserit.

Distiores & libertatem habentes non propterea ab angustiis spiritus magis liberi sunt.

Quam, o misere, triste spectaculum est, animam ita densam videre, & quemadmodum dixi, quam parum eam iuvant qui cumque sunt de terra solitariae quaque obrem nolite existimat, & locupletiores, suaque libertate gaudentes, pro huiusmodi uestitibus plus subsidij habere. Sanè plus non habent: nam mihi quidem videtur idem his euenit quod in inferno dannatis, quibus est omnes quae in mundo excogitari possunt, deliciae & recreaciones offerrentur, adeo nihil illa adferre alleviantur aut solatij ipsis possent, ut dolorem etiam & tormentum efficiant aucturae: sic & hic omnia desursum & a Deo veniunt; unde, quid terrenum est, ne vel hilum hic prodest, aut iuuat. Vult ergo magnus hic Deus ipsum ut Regem agnoscamus, nostramque militem perspiciamus: quod ad ea, quae deinceps sequuntur, permagnificerit.

At enim quid ager tandem misera haec anima, si quando ad metos eam dies in hac afflictione & miseria agere oportebit, nam si qualiter aut horas recitet, perinde est ac si non oraret (videlicet quantum ad ipsius solatium ac leuamen faciat, quia id ad interiora eius non penetrat;) nec quid oret intelligitur, ut nec ipsa se, esto oratio cuiusdam vocalis sit. Nam ut mentalem instituat, tempus hoc concrevit & opportunum non est, quod facultates animae ad eam nequit quan-

positæ sint; imò verò ipsa solitudo magis ei iam noceat (quod aliud pex se tormenti genus est:) nec enim iam apud homines agere, nec cuiuspiam alloquium sustinet. Vnde, quantumcumque in aduersum obnitaratur, exteriū nauseabundum quoddam tedium & morum asperitatem preferit: quod etiam satis de foris videre & colligere est. Porro, vt quis, *Quid in aliis gustis habet?* quod tunc patitur, verbis exprimat (vt verum fatear) est prorsus impossibile: sunt namque angustiae & pœnae spirituales, quæ quo dicantur nomine, vix quisquam sciat. Optimum verò in his remedium est (non qui-
dem, vt hæc penitus auferantur; ad hoc enim nullum mihi occurrit, sed faciat.
ut ferri & sustineri aliquomodo queant) in charitatis & exteriora opera intendere, & in Dei misericordia sperare, utpote qui numquam in se sperantes deserit: sit ipse in æternum benedictus. AMEN.

CAPUT II.

AGIT DE QVIBVS DAM MODIS QVIBVS ANIMAM

Deus ex parte facere solet, qui nihil quod timeri debeat, continere videntur; esto sublimus quid, & singulares quedam gratia sint.

Alia exteriores molestiae & afflictiones, quas diaboli nobis inficiunt, certè nec ita ordinariæ sunt (vnde hic de ijs loqui necesse nō est) nec magna ex parte tam afflictiæ & vehementes. Nam (prout mihi quidem videtur) etiam cùm summæ sunt & extremæ, ipsas animæ potentias ita ineptas non reddunt, neque etiam ipsam eousque turbant, vt non semper illi ratio constet, ad cogitandum, non plus eos posse quām ipsis Dominus permiserit: quæ vbi constiterit, nec prorsus perdita est, parum aut nihil sunt omnia, respectu illorum quæ suprà dicta sunt. In hac porrò mansione, cùm de varijs orationis generibus & gratijs Domini tractatio instituerit, adhuc alias internas pœnas & pressuras recensēbimus: quarum quædam multæ certè ad ferendum grauiores sunt, quām quæ dictæ sunt hactenus, sicuti colligere erit ex effectibus quos in corpore relinquunt. Verum afflictionum, ac pœnarum nomine dici non merentur, neque par est eas vt tales à nobis censeri, cùm tam singulares Domini sint gratiae, & in illis constituta anima, illas istiusmodi esse, ac lögè supra meritū illas sibi dari intelligat. Mox ergo vt in septimam mansionem ingressuri sumus, ingens hæc afflictio, nec non alię plurimæ, in nos ingruunt. Harum aliquas hīc recensēbo, omnes enim vt referā prorsus impossibile est, vt & declarare genuinè, vt sunt: sunt enim longè sublimioris & eminentioris originis quām quas de-